

Marit zat met haar benen onder zich gevouwen op de versleten leren bureaustoel in haar krappe thuishok. Een straal felle winterzon viel door de gordijnen en tekende bleke strepen op de muur. Haar laptop stond open op het rommelige bureau, omringd door halflege mokken, stapels papier en een verschrompelde appel. Ze staarde naar het beeldscherm, probeerde inspiratie te vinden voor een blog over duurzame treinreizen door Europa. Elk woord voelde geforceerd, alsof haar gedachten ergens anders waren.

Haar telefoon zoemde naast de laptop. Een trillend, indringend geluid dat haar uit haar concentratie trok. Zuchtend pakte ze het apparaat. Het was een melding van NU.nl.

“DNA-match: onderkaak op strand Westerdijk van voortvluchtige Engelse drugschurk Liam Parker (40).”

Haar adem stakte. De woorden op het scherm leken te dansen, haar zicht vertroebeld door een golf van duizeligheid. Liam Parker. Zijn naam. Die naam. Het voelde alsof een koude hand haar keel dichtkneep, haar ademhaling vastzette. Ze las de kop opnieuw, langzaam, alsof ze zichzelf wilde dwingen het echt te begrijpen.

Ze dwong zichzelf verder te lezen.

“De menselijke onderkaak die vorige week werd gevonden door een wandelaar op het strand van het Zeeuwse Westerdijk blijkt van de voortvluchtige drugschurk Liam Parker te zijn. Parker werd internationaal gezocht wegens grootschalige drugshandel en geweldsdelicten. De politie doet verder onderzoek naar de oorzaak van zijn dood.”

Marit voelde haar maag omdraaien. Het de tekst op het laptopscherm voor haar vervaagde, vervangen door beelden uit een ander leven. Het verleden, dat ze zo zorgvuldig had begraven, leek zich met brute kracht een weg terug naar het heden te banen.

Drugschurk. Het woord klonk als een valse noot in haar hoofd. Liam was zo lang zij hem kende vermogensbeheerder voor steenrijke families. Succesvol en charmant voor mensen die hem oppervlakkig kenden. Een narcist en tiran voor zijn vriendin en familie.

De woorden van het artikel bleven rondzingen in haar hoofd. Wat had hem zijn leven gekost? Wat deed hij in Westerdijk? Was hij erachter gekomen dat Marit hier woonde?

Marit stond op, de stroeve wieltjes van haar oude bureaustoel krakend achter haar. Ze zette een paar onzekere stappen richting de deur maar moest zich vastgrijpen aan de rand van het bureau. Haar knokkels werden wit. Haar ademhaling versnelde. Ze had het gevoel dat ze elk moment *out* kon gaan.

Haar mobiel trilde opnieuw. Dit keer was het een binnenkomend gesprek. Ze keek naar het scherm. Sophie. Ze aarzelde, maar nam toch op. Voordat ze iets kon zeggen, galmde de stem van haar jongere zus door de lijn. “Liam. Het is Liam, Marit! Het is zijn kaak dat ze hebben gevonden, vlak bij jou op het strand!”

De naam van haar ex, uitgesproken door Sophie, maakte alles alleen maar grimmiger. Het verleden was niet verdwenen. Het had gewacht. Stil, geduldig. En nu was het terug. Marit zei niks. Ze wist niet of ze wilde horen wat Sophie te zeggen had, bang voor de realiteit die haar dreigde te overspoelen.

“Het staat op NU.nl! Het is Liam’s kaak. Hij... bij jou, Marit. In Westerdijk!” Sophie’s stem trilde van emotie, een mengeling van angst en ongeloof. “Marit, ben je daar?”, vroeg Sophie.

Marit voelde een knoop in haar maag. Ze draaide zich van haar bureau af en begon door de kleine kamer te ijsberen. De muren leken op haar af te komen. “Ik...” Marit’s stem brak. Ze stopte met ijsberen en staarde naar de muur, haar ademhaling onregelmatig. “Dit... dit kan niet, Sophie. Hoe... hoe is dit mogelijk. “En drugs crimineel, hoe dan? Wist jij hiervan? “Hij was vlak bij jou,” hield Sophie vol. “En als ze achterhalen dat jij hem kende...”

Marit staarde naar de muur, alsof ze daar antwoorden kon vinden. “Sophie, ik wist dit niet,” zei ze, haar stem nauwelijks meer dan een fluistering. “Drugs? Crimineel? Dat kan niet. Hij was vermogensbeheerder. Ik heb verschillende van zijn klanten ontmoet. ”

“Maar Marit,” drong Sophie aan, haar toon scherp van paniek. “Ze gaan dit onderzoeken. Ze gaan alles boven tafel halen. Je naam kan opduiken. Je woonde samen met hem!” “Ik weet het!” Marit’s stem werd luider, bijna een schreeuw. Ze draaide zich weg en begon door de kamer te lopen. “Denk je dat ik dit niet begrijp? Ik weet niet eens waarom hij hier was! Ik heb hem zeven jaar geleden verlaten en nooit meer gezien of gesproken, Sophie. ZEVEN JAAR! Ik dacht dat hij voorgoed uit mijn leven was.”

Marit bleef stil, een ongemakkelijke spanning hing in de lucht. “Sophie,” zei ze na een paar seconden, haar stem nu zachter, bijna breekbaar. “Wat als dit niet voorbij is? Wat als hij... Wat als dit met mij te maken heeft?” Haar woorden bleven hangen, alsof ze niet eens wilde weten wat het antwoord zou zijn.

Sophie zuchtte hoorbaar aan de andere kant van de lijn. “Marit, luister,” begon ze, haar stem zachter en warmer. “Ik weet dat dit overweldigend is. Ik weet dat je waarschijnlijk helemaal niet weet wat je moet doen, maar je staat er niet alleen voor. Echt niet.” Marit bleef stil, haar gedachten een chaotische wirwar.

“Ik wou dat ik nu naar je toe kon komen,” vervolgde Sophie. “Maar met de kinderen... Het is chaos hier en Tom is nog op zijn werk. Maar ik ga het regelen, oké? Ik zorg ervoor dat ik dit weekend langs kan komen. Dan ben ik er voor je. We praten alles door en kijken wat we kunnen doen.”

“Oh Soof...” Marit’s stem brak bijna. “Het komt goed,” zei Sophie vastberaden. “Tot die tijd, als er iets is, bel me meteen. Dag of nacht, maakt niet uit. Je hoeft dit niet alleen te doen, Marit. We lossen dit samen op, ok?!”
“Ok”

Nog voor de verbinding tussen de twee zussen verbroken kon worden, trilde haar telefoon opnieuw. “Ik moet ophangen, Soof. Wisselgesprek.”. Marit keek naar het scherm: een anoniem nummer. Ze wilde niet opnemen, wetende dat dit weleens het gesprek kon zijn wat haar hele leven overhoop zou halen. Maar het getril bleef maar doorgaan, als een waarschuwing die ze niet kon negeren.

Ze schoof het groene icoontje opzij en bracht de telefoon aarzelend terug naar haar oor. “Hallo?”, zei Marit, haar stem klonk schor, bijna onherkenbaar. “Spreek ik met mevrouw Van

Dijk?” Een vrouwenstem klonk aan de andere kant van de lijn. Marit herkende de toon meteen. Politie. “Ja,” antwoordde ze schor.

“Mijn naam is Kim Hendriks. Ik ben rechercheur bij politiedistrict Middenwater,” zei de vrouw, haar stem kalm en gecontroleerd. “Ik bel in verband met een lopend onderzoek. Heeft u misschien tijd om enkele vragen te beantwoorden? Het betreft uw verleden in Amsterdam.”

“Ik...” Marit zocht naar woorden, maar werd door de rechercheur onderbroken. “Het zou beter zijn als we dit persoonlijk bespreken,” vervolgde Hendriks. “Kunt u morgenochtend om negen uur langskomen op het bureau in Westerdijk?” Marit slikte “Ik... Ja, natuurlijk. Maar mag ik weten waar het precies om gaat?”

Hendriks pauzeerde even, alsof ze de juiste woorden zocht. “Ik beloof u dat we het morgen allemaal rustig zullen bespreken. Het is belangrijk dat u komt. Dank u wel.” En voordat Marit nog iets kon vragen, verbrak Hendriks de verbinding.

De volgende ochtend

Clappertandend liep Marit het politiebureau binnen, haar jas stevig om zich heen geslagen tegen de scherpe westenwind. Was het de kou, de zenuwen of haar vermoeidheid die haar lichaam lieten bibberen. Of een combinatie van de drie. Ze had geen oog dicht gedaan vannacht.

Het gebouw rook naar schoonmaakmiddel en oude automatenkoffie. Achter de balie zat een vrouw in uniform, die haar emotioneel aankeek. “Mevrouw van Dijk? Rechercheur Hendriks komt zo bij. U kunt daar plaatsnemen,” zei ze, wijzend naar een rij metalen stoelen bij de vergeelde granolende muur.

Marit ging zitten, haar handen stevig om haar tas geklemd. Haar ogen gleden door de ruimte, terwijl haar gedachten als een wervelwind door haar hoofd raasden. Wat wisten ze? Wat wilden ze van haar?

Na een paar zenuwslopende minuten ging een deur open. Een vrouw met opgestoken blond haar, gekleed in een nette blouse en een donkere spijkerbroek, stapte op haar af. Haar uitstraling was zelfverzekerd, professioneel, maar haar ogen hadden een zachte glans. Ze stak haar hand uit naar Marit. “Mevrouw van Dijk? Kim Hendriks, recherche. Bedankt dat u zo snel kon komen.” Marit stond op, voelde hoe haar benen zwaar en onvast aanvoelden, en schudde Hendriks' hand. “Goedemorgen,” wist ze uit te brengen, al voelde de woorden vreemd in haar mond.

“We gaan even hierheen” Hendriks gebaarde naar een gang achter haar. Ze liep voor Marit uit, haar stappen licht maar doelgericht. Ze leidde haar naar een kleine verhoorkamer met dezelfde vergeelde muren. In het midden stond een eenvoudige tafel met aan weerskanten twee stoelen.

“Neem plaats,” zei Hendriks. Ze sloot de deur achter zich en ging tegenover Marit zitten. Op de tafel die de vrouwen van elkaar scheidde, legde ze een map.

“Voordat we beginnen,” zei Hendriks terwijl ze naar Marit keek, “wil ik benadrukken dat dit een standaardprocedure is. We proberen alleen context te krijgen bij onze bevindingen. Voelt u zich vrij om eerlijk te zijn. Het helpt ons alleen maar om een duidelijk beeld te krijgen.”

Hendriks opende de map en haalde er een foto uit die ze over de tafel schoof. Marit's hart sloeg over toen haar ogen op het gezicht van Liam vielen. Zijn trekken waren scherper, hij had een ruige baard, de lijnen rond zijn ogen dieper, maar het was hem onmiskenbaar. “Kent u deze persoon?” vroeg Hendriks, haar stem rustig. Marit knikte. “Ja... Dat is Liam,” zei ze uiteindelijk. “Liam Parker”.

“Hoe kent u meneer Parker?” vervolgde Hendriks, terwijl ze in haar papieren keek. Ze keek op, haar blik niet streng, maar onderzoekend. “Liam en ik hadden een aantal jaar een relatie”. Maar dat wisten ze hier natuurlijk allang, dacht Marit.

“Weet u dat zijn overblijfselen vorige week hier op het strand in Westerdijk zijn gevonden?” Ja, dat wist ze inmiddels. “Ik heb zoiets gelezen,” zei ze zacht. Haar stem was bijna niet meer dan een fluistering.

“Mevrouw van Dijk,” begon Hendriks vanuit haar stoel, haar houding quasi ongedwongen. “Ik begrijp dat dit schokkend voor u moet zijn. We proberen te begrijpen waarom de onderkaak van meneer Parker, iemand die jarenlang voortvluchtig was, is aangetroffen op een strand op enkele kilometers van uw woning. Hebt u enig idee waarom hij hier was?”

Marit voelde hoe haar lichaam zich spande. “Ik heb geen idee...” Ze slikte, haar stem brak. “Ik weet het echt niet. Ik heb hem zeven jaar geleden voor het laatst gezien.”

Marit voelde dat Hendriks haar observeerde, voordat ze haar volgende vraag stelde. “Had u helemaal geen contact meer met hem?” Marit antwoordde: “Ik heb hem zeven jaar geleden voor het laatst gezien, in Amsterdam. De avond dat wij uit elkaar gingen. Daarna is er geen enkel contact meer tussen ons geweest.”

“Ook niet om de spullen of uw woning te verdelen?”, vroeg Hendriks argwanend. “Nee, dat was niet nodig. Ik ben een paar dagen naar een vriendin gegaan en toen ik terugkwam om de rest van mijn spullen op te halen, waren al zijn spullen weg. Het huis was van mij. Dat heb ik zo snel als mogelijk verkocht.

De laatste keer dat ze Liam had gezien, herinnerde ze zich nog als de dag van gisteren. Het was de dag dat ze eindelijk het lef had gehad om hem te vertellen dat het over was tussen hen.

"Liam, we moeten praten." Haar stem trilde, maar ze dwong zichzelf hem recht aan te kijken. Hij draaide zich langzaam om, een smalende glimlach speelde om zijn lippen terwijl hij tegen het aanrecht leunde. "Praten?" herhaalde hij. "Dat klinkt serieus. Wat is het nu weer? Heb ik niet genoeg mijn best gedaan?"

Marit slikte. "Het gaat niet om je best doen, Liam. Het gaat om hoe je me behandelt. Hoe je altijd alles controleert. Hoe ik me... hoe ik me klein voel als ik bij je ben." Ze haalde diep adem en ging door. "Ik kan dit niet meer. Ik wil eruit."

Zijn glimlach verstarde. De speelsheid in zijn houding verdween, en zijn ogen vernauwden zich. "Eruit?" Hij lachte kort, een hol geluid dat haar het gevoel gaf alsof de temperatuur in de kamer plotseling daalde. "Waar denk je precies dat je heen gaat, Marit? Jij zonder mij?"

"Ik wil vrij zijn," zei ze, haar stem breekbaar maar vastberaden. "Dit is niet goed voor mij. Dit is niet goed voor ons. Jij bent volgens mij ook niet gelukkig."

Hij hief zijn kin een beetje, alsof hij haar woorden overwoog, maar de kille glimlach op zijn gezicht verdween niet. "Vrij?" Zijn stem werd lager, dreigender. "Vrij van wat, Marit? Van iemand die alles voor je heeft gedaan? Van iemand die je een leven heeft gegeven waar je anders alleen van had kunnen dromen?"

"Dat is niet eerlijk," bracht Marit uit, terwijl haar ogen zich vulden met tranen. "Dit is geen leven, Liam. Ik ben geen pop die je kunt neerzetten waar je wilt. Ik voel me gevangen. Je maakt me bang."

Hij grijnsde, koud en scherp, alsof hij haar woorden amuseerden. "Bang? Wat een drama, zeg." Hij zette een stap naar voren en greep haar arm, niet hard genoeg om haar pijn te doen, maar stevig genoeg om haar beweging te blokkeren. "Je hebt geen idee hoe goed je het hebt, Marit," zei hij, zijn stem laag en gevaarlijk dichtbij. "Je wilt dit opgeven? Voor wat? Voor wie? Denk je dat je beter kunt vinden dan ik? Ga dan maar, maar denk goed na over wat je achterlaat."

"Het gaat niet om beter, Liam. En er is niemand anders," zei ze, haar stem brekend. "Het gaat om mezelf. Om... om eindelijk weer te kunnen ademen zonder dat ik me constant bekeken voel. Zonder... zonder jou." Ze aarzelde even, maar de woorden waren eruit.

Zijn blik veranderde. De donkere, woedende ondertoon die ze zo goed kende, kwam nu volledig naar boven. "Je denkt dat je zomaar kunt weglopen?" vroeg hij, zijn stem laag, dreigend. Hij zette nog een stap dichterbij. "Ik heb je gemaakt tot wie je bent. Zonder mij ben je niets. Niemand. En als je denkt dat je zomaar kunt verdwijnen, dan ken je me niet zo goed als je denkt."

"Dat weet ik," fluisterde Marit bijna onhoorbaar, maar de woorden gleden er sneller uit dan ze zich kon bedenken. "Ik weet precies waartoe je in staat bent."

Zijn ogen vernauwden zich. Voor een kort moment leek het alsof hij haar wilde uitdagen om door te gaan, maar ze beet haar lippen op elkaar en wendde haar blik af. Ze mocht niets meer zeggen. Niet nu.

Haar woorden leken echter een nieuwe woede in hem los te maken. "Denk je dat je hier zomaar mee wekomt? Met wat je weet? Wat je hebt gezien?" snerpte hij. "Ik heb mensen als jij eerder gehad, Marit. Je denkt dat je me kunt verraden? Dat je kunt verdwijnen en alles achter je kunt laten? Je bent naïefer dan ik dacht."

Ze deed een stap achteruit, haar handen trilden terwijl ze de moed bij elkaar raapte om hem nog een keer aan te kijken. "Ik wil dit niet meer. Ik ga. Begrijp je dat? Het is voorbij."

Hij bleef haar aankijken, zijn blik intens. Zijn ogen priemde dwars door haar heen. Toen grijnsde hij, een ijzige glimlach die haar een rilling bezorgde. "Oké, Marit," zei hij, zijn stem ineens akelig kalm. "Als je denkt dat je het zonder mij kan, ga dan maar. Maar onthoud dit: niemand verlaat mij zonder gevolgen."

Zonder nog iets te zeggen, pakte Marit haar tas en liep naar de deur. Ze durfde niet achterom te kijken. Maar vlak voordat ze de deur achter zich dichttrok, hoorde ze zijn stem. "Cheerio, Marit," zei hij zachtjes, bijna alsof hij haar uitlachte. De dreiging in die woorden, in zijn stem, zou haar nog jarenlang achtervolgen.

De weken die volgden werden gevuld met absurde dromen en onrustige blikken over haar schouder. Pas na haar verhuizing naar Westerdijk had ze zich enigszins veilig gevoeld, maar Liam's schaduw was nooit helemaal verdwenen.

"Mevrouw Van Dijk, was er iets in uw relatie of in zijn leven waarvan u denkt dat het relevant zou kunnen zijn? Mensen met wie hij omging? Zaken die hij deed?", wilde Hendriks van haar weten. Marit schudde haar hoofd "Ik wist niets... Niets over wat hij deed. Ik dacht dat hij in de financiële sector werkte. Ze slikte hard. "Ik heb geen idee waarom hij hier was."

Hendriks boog iets achterover, haar blik nog steeds rustig. "Ik geloof u," zei ze. "Maar u begrijpt vast dat we vragen moeten blijven stellen. Het kan zijn dat we u later nog eens willen spreken."

"Ja... Natuurlijk."

Hendriks sloot de map en stond op. "Voor nu is dit voldoende. Als u nog iets bedenkt, iets dat u belangrijk lijkt, aarzel dan niet om contact op te nemen." Ze gaf Marit een kaartje en glimlachte. "Ik waardeer uw medewerking."

Marit stond langzaam op. "Dank u," zei ze, haar stem nauwelijks hoorbaar. Terwijl ze de kamer verliet, voelde ze de woorden van Hendriks in haar hoofd nagonzen. **Ik geloof u.** Maar Marit wist niet of ze dat zelf wel deed.